

ИЛЯ ИЛФ, ЕВГЕНИЙ ПЕТРОВ БЛЕДОТО ДЕТЕ НА ВЕКА

Превод от руски: Лиляна Минкова, Миряна Башева, 1979

chitanka.info

Поетът Андрей Бездетни, по паспорт — гражданинът Иван Николаевич Ошейников, за най-щастлив месец в годината считаше ноември.

Причина за това не беше, че Андрей Бездетни се бе родил именно в този месец и вярваше в щастливата си звезда. Не и това, че този месец, щедър на мъгли и дъждове, му поднасяше на мокрите си длани даровете на вдъхновението.

Просто Андрей Бездетни беше лош човек и уважаваше не дори целия ноември, а само датата седми. За този ден той се готвеше от лятото.

— Богата дата — казваше Бездетни.

В този ден даже „Езисионно-балансов вестник“, обикновено изпъстрен с цифри и финансови прогнози — даже той печаташе стихове.

Търсенето на стихове и други литературни плодородни култури за Октомврийския юбилей биваше толкова голямо, че купуваха всякаква стока, стига да подхожда на тържествената тема. И лошият човек Андрей Бездетни извличаше от това големи облаги. В този ден на литборсата акциите се покачваха:

„Забелязва се усилено търсене на епос. Романтиката е бетон. Римите «Октомврийска зора — ура» вместо по 20 коп. вървят по рубла и половина. Лириката върви слабо.“

Но Бездетни не търгуваше с лирика.

И тъй, от месец юли той майстореше епос, романтика и други литературни завъртулки.

И в един октомврийски ден Андрей излезе на улицата, прегърбен като пощаджия под тежестта на сто и шестдесет юбилейни опуса. Предната вечер беше направил сметка. Оказа се, че десетина редакции все пак ще останат без стока.

Натоварено с октомврийски поеми, кантати, поздравителни епиграми, стихотворни пожелания, хорали, псалми и тропари, бледото дете на века влезе в редакцията на детското списание „Отрочески ведомости“, първа в съставения от него списък. Без да губи време, поетът проникна в кабинета на редакторката и като помете от масата кройките за бебешки ризки и лигавчета, прочете на висок глас:

*Ти не си голям, но вече
знаеш славно да броиш.
Юбилеят тази вечер
колко е — на пръсти виж!
Пръсти пет и още пет,
нареди ги ти поред,
прибави и още три —
чак тогава ти се спри!*

— Не е лошо похватчето, а? — хвалеше се Андрей. — Забележете, освен общата тържественост тук има и аритметика в стихчета.

Стихчето се хареса на редакторката. Хареса се то и на завеждащата отдела „Хороводи и разговори около лагерния огън“. Касата вече се разтваряше с гръм, когато редакторката срамежливо каза:

— Струва ми се, другарю Бездетни, че има някаква грешка. Пет и пет наистина е десет; и ако към десет прибавим, както вие пишете, „и още три“, ще получим тринайсет. А нали сега не е тринайсетата годишнина на Октомври, а само дванайсетата.

Андрей Бездетни се олюля. Стори му се, че капачките на коленете му са пълни с вряла вода. Нали всичките сто и шестдесет юбилейни тропари бяха построени върху цифрата тринайсет...

— Как дванайсетата? — рече той дрезгаво. — Миналата година беше дванайсетата!

— Миналата година беше единайсетата годишнина — наставнически каза завеждащата отдел „Хороводи“. Ами че миналата година вие напечатахте следния стих:

*Девет пръста, сине мой,
тази вечер ти преброй.
Прибави им още два
и добре помни това...*

— Да — каза Бездетни, прободен от този факт в самото сърце.

И касата с грохот се затвори пред замъгления му взор.

Цяла нощ Андрей, бледото дете на века, седя над работната си маса. Сто и шестдесет опуса лежаха пред него.

— Как тъй? — ломотеше Андрей. — Как се случи така? Какво ще стане сега?

Положението наистина беше ужасно.

В деветдесет и пет произведения се говореше за буржоазията, за която тринайсетата годишнина е наистина фатално число. В останалите шестдесет и пет хорала Андрей Бездетни осмиваше вредителите и емигрантите, наблягайки на това, че числото тринадесет в качеството си на фатално им носи гибел.

Пътят за преработване беше отрязан. Похватчето отиде по дяволите. За съчиняване на нови произведения не стигаше време.

Успя да напише само едно ново произведение. В него се разправяше за дванайсетия час на революцията, който бил ударил. Това беше всичко, което можа да изобрети жалката му фантазия.

И Андрей Бездетни, подобно на чеховския чиновник, легна на мушамения диван и умря. Избързал със стиховете си с пяла година напред, със смъртта си той все пак беше закъснял с няколко години. Трябваше да умре между петата и шестата годишнина.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.